

“He convertit el Gerard Guix de veritat en un personatge novel·lístic”

Gerard Guix (Vic, Osona, 1975), autor de les novel·les *La deriva dels continents* i *Dia de caça*, publica a Columna la novel·la *Tot el que hauries de saber abans d'estimar-me*. Fa més de 400 pàgines i ha obtingut el premi Ciutat de Tarragona de novel·la Pin i Soler.

—El personatge masculí és un novel·lista que es diu Gerard Guix, que també és de Vic i ha publicat els mateixos llibres. On acaba la part autobiogràfica de la novel·la i comença la de la ficció?

—La línia és difícil de trobar i això és fet a posta. M'interessa que el joc literari que en surt pugui atreure el lector. El protagonista no havia de ser jo, però en construir-lo i adonar-me que tenia molts punts en comú amb mi, com l'edat i el fet de ser escriptor, vaig veure que seria més fàcil partir de la meua vida. A mesura que la novel·la avança, però, la part autobiogràfica es va diluint i entra de ple en la ficció. No volia que la novel·la fos un exercici de teràpia, la manera d'expulsar els meus dimonis.

—El protagonista recorda que molts autors, en algun moment, han fet una falsa autobiografia. No és el cas, oi?

—No. L'únic que faig és posar-m'hi jo, com a protagonista, i convertir el Gerard Guix de veritat en un personatge novel·lístic. La meua biografia no és interessant. No tinc tants anys perquè ho sigui. L'interès estava a crear-li una vida que no he tingut, bo i partint de la trobada casual a Londres amb la noia, un fet verídic, i especular què hauria passat si l'endemà li hagués trucat, cosa que no vaig fer. La ficció comença a partir de la trucada, l'endemà al matí, encara que hi mantingui moltes coses referents a la meua vida. La d'ella, és clar, no la sé, i és tota inventada.

—La vida en parella, la convivència quotidiana, es farà insuportable. Ella sembla que només visqui per a fer-li la guitza. Costa de creure que vulgui mantenir-se al costat d'ell.

—Sí. Perquè en té una dependència absoluta. És més fàcil de continuar, com es veu en el cas de la violència de gènere, que no de trencar. A més, l'Anastàsia ha oblidat el passat, no té cap referència de ningú, és una persona que vaga pel món. En Gerard és la persona a qui s'ha aferrat, i deixar-lo seria un fracàs grandiosos perquè va ser la persona amb qui va confiar. I

TINA BAGUÉ/ARXIU

Gerard Guix publica a Columna la novel·la *Tot el que hauries de saber abans d'estimar-me*.

manté l'esperança que la situació es resoldrà, amb el viatge que fan a Suïssa. És jugar també amb la dependència que moltes persones pateixen en temes així.

—Sou molt detallista. Destineu pàgines i pàgines a explicar situacions quotidianes.

—La història té molts punts fantàstics, inversemblants, que podien ser difícils de creure, i era important de dotar la novel·la d'un element quotidià detallat que fes que els elements fantàstics hi entressin de manera natural, fluida.

—Fins i tot els personatges demanen sucs de fruita “sense gas”, de poma i de préssec, si no recordo malament.

—En demana la noia perquè ha fet un intent de suïcidi amb gas i està obsessionada amb el gas, com ell amb la ceba, i per això no vol cap que cap menjar en porti. Per a mi aquests detalls són molt importants. Potser no tots els lectors els veuran, però si més no els quedaran al subconscient.

—Seguiu tots els passos que fan els personatges: si puguen al cotxe o s'entrenen a l'hotel, però, de cop i volta, sense avisar, feu un salts, uns talls, i el lector ho descobreix al cap d'un temps. Per què?

—Si mantingués sempre la quotidianitat cauria en la monotonia, i a més no pots explicar-ho tot, perquè es faria etern. Llavors el llibre, en comptes de 400 pàgines, en tindria mil o més. Tampoc no adverteixo quan hi ha salts en el temps enre i endavant i on passa l'acció. Ja s'acabarà veient. El lector hi ha d'estar immersit, despert, ha de fer l'esforç de saber on són, ha de reconstruir el trencaclosques, especialment a la primera part. No m'agrada donar-ho tot explicat. El llibre és més ric si el lector ha d'estar-hi molt atent. La segona part, explicada per ella, es més planera, més calmada, perquè no té records i només s'hi relata el dia a dia.

—La mort del fill és clau, és el que ho embolica tot, no?

—És quan cauen definitivament al pou. El fill els donava pau i tranquil·litat, conciliava l'estranya relació que tenien i la pèrdua del fill els converteix en uns éssers foscos, amargats. Ell se'n surt amb la feina i ella, amb la fantasia, creant un món especial on els records desapareixen.

Lluís Bonada